

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobce JUDr. Z. V., proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2004, čj. 11 Ca 62/2004 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též stěžovatel) domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým bylo vysloveno, že soud nepřiznává žalobci v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2004, čj. 11 Ca 62/2004 – 33 osvobození od soudního poplatku, a že se žádost žalobce o ustanovení zástupce z řad advokátů zamítá.

Jak je zřejmé z odůvodnění tohoto rozhodnutí, městský soud vycházel především z „Potvrzení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“ předloženého stěžovatelem, z kterého vyplývá, že stěžovatel měl za třetí kalendářní čtvrtletí roku 2004 průměrný měsíční čistý výdělek 15 927 Kč, má jednu vyživovací povinnost k synovi, manželka pobírá invalidní důchod ve výši 7381 Kč. Stěžovatel je spolu s manželkou spolumajitelem

rodinného domu a osobního auta, má dluhy u fyzických osob ve výši 105 000 Kč. Ze spisu v této věci vyplývá, že stěžovatel dále pobírá příspěvek za službu ve výši 7196 Kč.

Městský soud na základě těchto zjištění dospěl k závěru, že žádost stěžovatele není důvodná. Soud poukázal na to, že jeho celkový měsíční příjem přesahuje částku 23 000 Kč, manželka má vlastní příjem a žalobce má pouze jednu vyživovací povinnost. Soud vzal současně zřetel na to, že výše soudního poplatku činí 3000 Kč a dospěl k závěru, že stěžovatele nelze považovat za osobu, která nemá dostatečné prostředky k zaplacení soudního poplatku. Pokud se týká žádosti o ustanovení zástupce z řad advokátů, městský soud odkázal na ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s. s tím, že není splněna jedna ze dvou nezbytných podmínek, tj. že stěžovatel nesplňuje podmínky pro osvobození od soudního poplatku.

V kasační stížnosti stěžovatel po rekapitulaci řízení v této věci dovozuje, že postup městského soudu mu upírá právo na spravedlnost ve spravedlivém řízení a právo na právní pomoc, aby řízení před Nejvyšším správním soudem mohlo proběhnout. Poukazuje na to, že došlo k porušení čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Závěrem uvádí, že je nepochybné, že napadené usnesení městského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Soud v první řadě neshledal důvodným tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení, spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] Toto rozhodnutí městského soudu je srozumitelné, neboť z jeho výroku a záhlaví lze dobře zjistit, v jaké věci a jak soud rozhodl, tj. že zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí téhož soudu ze dne 7. 10. 2004, čj. 11 Ca 62/2004 – 33. Z rozhodnutí je možné rozeznat co je výrok a co odůvodnění, a kdo byl účastníkem řízení.

Nelze ani dovodit, že napadené usnesení je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z tohoto rozhodnutí je zřejmé, o jaké skutečnosti soud své rozhodnutí opřel a z jakých právních úvah vycházel.

Pokud se týká vlastního (obsahu) rozhodnutí je třeba vycházet především z § 36 s. ř. s., dle kterého účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovouto žádost zamítne.

Nejedná-li se tedy o případ uvedený v druhé větě tohoto ustanovení, soud především porovná na jedné straně výdělkové a další majetkové poměry dotyčného účastníka řízení, na druhé straně pak výši soudního poplatku se zřetelem na případné další náklady spojené s dotyčným řízením před soudem. Výsledkem tohoto uvážení je závěr, zda účastníkovi je třeba přiznat osvobození od soudních poplatků či nikoli.

Touto úvahou se řídil i Nejvyšší správní soud při posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že uvažovaná výše soudního poplatku v této věci - 3000 Kč - se zřetelem na příjem stěžovatele a jeho rodiny a s přihlédnutím i k předpokládané výši odměny za zastupování advokátem, nebrání uplatnění práva na soudní ochranu.

Městský soud tedy nepochybil, když napadeným usnesením stěžovateli nepřiznal osvobození od soudních poplatků. Rozhodnutí o žádosti o ustanovení zástupce pak, jak správně uvedl tento soud, odvisí od výsledku prvé otázky, tj. zda u stěžovatele jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků (§ 35 odst. 7 s. ř. s.)

Ze všech těchto důvodů byla kasační stížnost jako bezdůvodná zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu